

Sygn. akt II AKz 1056/20

POSTANOWIENIE

Dnia 6 października 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia SA Waldemar Szmidt

Protokolant: Damian Skril

po rozpoznaniu w sprawie P. S. (S.)

oskarżonego o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i in.

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 11 września 2020 roku, sygn. akt XVI K 118/20

w przedmiocie dalszego przedłużenia aresztu tymczasowego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 września 2020 roku Sąd Okręgowy w Katowicach w sprawie o sygn. akt XVI K 118/20, z urzędu, na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 1 i 2 i § 2 k.p.k., art. 263 § 3 k.p.k. oraz art. 344 k.p.k. utrzymał w mocy i przedłużył stosowanie wobec oskarżonego P. S. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 21 kwietnia 2020 roku, sygn. akt II Kp 134/20, do dnia 31 grudnia 2020 roku, do godz. 17:10.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył obrońca oskarżonego, zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, mogąca mieć wpływ treść rozstrzygnięcia, a to: art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 2 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na jego treść poprzez uznanie, że wyłącznie zastosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego może zabezpieczyć prawidłowy tok postępowania. W oparciu o naprowadzone zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zwolnienie oskarżonego z aresztu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Wywiedzione zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej mierze wskazać należy, iż analiza akt sprawy w kontekście przesłanki z art. 249 § 1 k.p.k. potwierdziła ustalenia sądu a quo, a także płynące z nich wnioski sprowadzające się do konstatacji, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, powołany w treści zaskarżonego postanowienia, pozwala na przyjęcie dużego prawdopodobieństwa, że oskarżony popełnił zarzucone mu czyny, a zastosowanie tymczasowego aresztowania jest konieczne dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania sądowego. Oczywiście ostateczna ocena dowodów i

końcowe ustalenia w zakresie sprawstwa i winy nie mogą zostać poczynione w toku postępowania incydentalnego, jakim jest postępowanie w przedmiocie przedłużenia stosowania środka zapobiegawczego, jednak w toku kontroli odwoławczej przedmiotowego postanowienia sąd weryfikuje materiał dowodowy w takim zakresie, jaki jest niezbędny do ustalenia, czy spełnione zostały konieczne warunki przemawiające za występowaniem przesłanki ogólnej stosowania środków zapobiegawczych i zdaniem Sądu Apelacyjnego w niniejszym składzie, takie warunki zostały spełnione.

Kontrola instancyjna potwierdza także w pełni zasadność poglądu co do istnienia szczególnych przesłanek tymczasowego aresztowania, w tym odnoszącej się do surowości grożącej oskarżonemu kary. P. S. oskarżono m. in. o popełnienie dwóch zbrodni z art. 280 § 2 k.k., zagrożonych karą pozbawienia wolności spełniającą kryterium surowości, o której traktuje przesłanka szczególna z art. 258 § 2 k.p.k. Obawa, będąca jednocześnie prognozą orzeczenia wobec oskarżonego surowej kary nie jest rezultatem jedynie ustawowego, a więc hipotetycznego zagrożenia karą pozbawienia wolności za przestępstwa mu zarzucone, ale efektem oceny okoliczności jego dokonania (działanie w warunkach powrotu do przestępstwa) i charakteru popełnionych przestępstw o niezwykle wysokim stopniu społecznej szkodliwości. Ponadto zgodnie z poglądem dominującym w orzecznictwie, to nie sama możliwość skazania na surową karę uzasadnia tymczasowe aresztowanie oskarżonego, ale wynikająca stąd obawa, że przewidując, iż zostanie mu wymierzona taka kara, oskarżony może podjąć działania w celu zdestabilizowania prawidłowego toku postępowania. Temu zapobiec może wyłącznie stosowanie tymczasowego aresztowania (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 11 października 2017 r. sygn. akt II AKz 389/17). Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie podziela również pogląd, zgodnie z którym podstawy stosowania tymczasowego aresztowania, określone w art. 258 § 2 k.p.k., przy spełnieniu przesłanek wskazanych w art. 249 § 1 k.p.k. i art. 257 § 1 k.p.k. oraz przy braku przesłanek negatywnych z art. 259 § 1 i 2 k.p.k., stanowią samodzielne przesłanki stosowania tego środka zapobiegawczego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2019 r., II KK 178/18).

Sąd odwoławczy aprobuje również zapatrywania sądu I instancji wyrażone w pisemnych motywach zaskarżonego rozstrzygnięcia odnośnie istnienia obawy ucieczki lub ukrywania się oskarżonego oraz obawy matactwa procesowego (art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.). Odnosząc się do pierwszej z ww. należy zauważyć, iż oskarżony nie posiada ani miejsca zameldowania, ani miejsca zamieszkania/stałego pobytu, nie pracuje, a jak podał podczas przesłuchania w dniu 21 kwietnia 2020r. przebywał ostatnio w B. przy ul. (...) na strychu (vide protokół przesłuchania podejrzanego, k. 160, t. I). W związku z tym trafnie sąd a quo przyjął, że w przypadku niestosowania wobec wymienionego izolacyjnego środka zapobiegawczego mógłby on podjąć działania zmierzające do ukrycia się przed wymiarem sprawiedliwości, co zakłóciłoby tok postępowania sądowego w sprawie, tym bardziej, iż znajduje się ono we wczesnym stadium. Jeśli zaś chodzi o obawę matactwa procesowego należy zaakcentować, wbrew twierdzeniom obrony, iż wraz z wniesieniem aktu oskarżenia nie utraciła ona na znaczeniu w takim stopniu, ażeby należało ją wyeliminować całkowicie. Pamiętać bowiem należy, że funkcja tymczasowego aresztowania jako środka zapobiegawczego nie jest ograniczona jedynie do zabezpieczenia dowodów. Dla stosowania tego środka nie jest istotny określony etap procesu, chodzi bowiem o zabezpieczenie prawidłowego toku całego postępowania, całego jego przebiegu aż do rozpoczęcia wykonywania kary (por. Postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie - II Wydział Karny z dnia 10 kwietnia 2013 r., II AKz 116/13). Będąc na wolności – jak zauważył sąd I instancji – oskarżony miałby możliwość wpływania w szczególności na oskarżonego K. S., który już dotychczas złożył wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym, nakłaniając go do ich zmiany, względnie modyfikacji, co jest o tyle istotne, iż jak dotąd żaden dowód nie został przeprowadzony bezpośrednio przed sądem orzekającym w sprawie, podczas gdy zasadniczą kwestią jest dołożenie wszelkich starań, aby zebrane dowody zostały przeprowadzone przed sądem orzekającym w postępowaniu głównym. Jakkolwiek obrońca argumentuje, że oskarżony w prowadzonym postępowaniu nie czynił żadnej obstrukcji, to jednak należy zauważyć, że z uwagi na stosowany wobec niego izolacyjny środek zapobiegawczy, w istocie nie miał on ku temu możliwości, będąc pod stałą kontrolą. Także i okoliczność tego rodzaju, jak podnosi obrona, że oskarżony przyznał się do jednego z trzech stawianych mu aktem oskarżenia zarzutów nie przekonuje, że nie będzie on podejmował działań mataczących. Wobec tych okoliczności, dla zabezpieczenia niniejszego postępowania, zasadnym jest dalsza izolacja oskarżonego.

Opierając się na powyższych okolicznościach uznać trzeba, iż uzasadnionym i celowym jest dalsze przedłużenie wobec oskarżonego najsurowszego środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym, gdyż nadal z jego strony istnieje ryzyko bezprawnego utrudniania postępowania w niniejszej sprawie i tylko ten środek zapobiegawczy jest w stanie zabezpieczyć prawidłowy tok postępowania sądowego. Jednocześnie okres stosowania tymczasowego aresztu, w obliczu realności grożącej mu surowej sankcji karnej, nie może być uznany za nadmierny. Sąd Apelacyjny uznał także, iż w przedmiotowej sprawie nie doszło do naruszenia dyrektywy minimalizacji środków zapobiegawczych, skoro powyżej jednoznacznie wykazano aktualność dotychczasowych przesłanek do dalszego tymczasowego aresztowania, zaś rodzaj i charakter obaw przyjętych za podstawę stosowania tego środka oraz nasilenie ich zagrożenia dla prawidłowego przebiegu postępowania jednoznacznie za tym przemawiają.

Sumując powyższe, wobec braku podniesienia przez obrońcę argumentów, które prowadziłyby do konieczności zreformowania zaskarżonego postanowienia w kierunku przez niego postulowanym, a także z uwagi na fakt, że wobec oskarżonego nie zaistniały przyczyny wskazane w art. 259 k.p.k., Sąd Apelacyjny postanowił o jego utrzymaniu w mocy.

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia doręczyć oskarżonemu z pouczeniem o prawomocności;
- zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 6 października 2020r.